

Arrest

nr. 182 998 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van

inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

1.2. Op 11 december 2013 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 februari 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met het thans voorliggende beroep.

1.3. Op 23 april 2015 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 juni 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een schorsings- en annulatieberoep dat werd ingediend op 14 juli 2015 (rolnummer 175 565).

1.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

1.5. Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat voor wat betreft de beslissingen die werden getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing tenzij de verzoekende partij haar belang aantoonst bij het behandelen van het thans voorliggende beroep dat is gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.6. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 175 565 en 152 185 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is. De verzoekende partij is het er mee eens dat de Raad, met toepassing van voormeld wetsartikel, de afstand van het geding vaststelt in de zaak 152 185 en wenst geen belang aan te tonen. De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied heeft verlaten op 21 december 2016 en dat zij nog onder inreisverbod staat tot 29 juli 2018, wat maakt dat haar belang ook in zijn geheel in beide zaken lijkt te zijn teloorgegaan. De verzoekende partij gedraagt zich hieromtrent naar de wijsheid.”

1.7. Verzoeker verzet zich niet tegen de vaststelling dat hij wordt geacht afstand te doen van huidig beroep voor het zover het werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (eerste bestreden beslissing). Gelet op het feit dat verzoeker onderhevig is aan een definitief inreisverbod van drie jaar dat betekend werd op 30 juli 2015, zijnde de dag dat deze beslissing getroffen werd, heeft verzoeker voorts geen belang bij het beroep voor zover het werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing). De verwerende partij vermag, ingeval van een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non in casu, zodat ze niet anders kan dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet af te leveren (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c)). Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad toont de verzoekende partij niet aan dat zij alsnog belang heeft bij de behandeling van het thans voorliggende beroep, ook voor zover dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dit om een andere reden .

2. Korte debatten

De afstand van geding wordt vastgesteld in de mate dat het beroep is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van voormelde beslissingen, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van geding wordt vastgesteld voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA